

Brokolicový les

– Oliver, Kika, večera!

Zakričala maminka, ale Olivera ani len nenapadlo opustiť detskú izbu.

Postavená raketa práve opúšťala obežnú dráhu Jupitera a vesmírni piráti ju prenasledovali.

Určite teraz nemôže len tak odísť, a preto mlčal ako ryba vo vode.

– Oliverko, nepočul si ma? Večera.

– Mami, ešte chvíľku! Prosím...

– Okamžite k stolu, lebo nebude rozprávka na dobrú noc.

Oliver zobral medveďa Tomáša pod pazuchu a utekal k stolu. Keď už nevyhral vesmírmu bitku aspoň sa výborne navečeria. Žiaľ, maminka si dnes pripravila nemilé prekvapenie. Na večernom stole sa objavila zelenina na pare.

– Dobrú chuť Oliverko! Keď toto spapáš, narastie z teba silný chlapec.

Pozrel neveriacky na maminku a s nevôľou si odhryzol kúsok toho zeleného čuda. Nemalo to vôbec žiadnu chuť.

– Môžem si dať čokoládu? Toto mi nechutí.

– Nemôžeš a spapaj pekne brokolicu. Je zdravá.

- Pozri sa na Kiku, ona už všetko zjedla.

– Ale ja nechcem brokolicu, dal by som si palacinku s čokoládou.

Trucovito sa zatváril a prekrížil ruky na znak vzdoru.

– Oliver! Pekne to dopapaj, inak nebude rozprávka.

Tentokrát si vyhrala maminka, ale nabudúce... Pomyslel si.

Zvyšok večera prebehol rýchlo a Oliver zrazu ležal pod zázračnou perinou.

- Dobrú maminka, ocinko a Kikaáá. Zatvoril oči aáá...

Ocitol sa pred raketou, kde ho už čakal medveď Tomáš.

– Haló Oliver, už som si myslel, že dnes ani neprídeš.

– Predstav si Tomáš, čo som mal na večeru. Brokolicu, fuj.

– Brokolica je výborná Oliver, budeš zdravý a silný.

Sadli si do kokpitu a pripravili sa na štart.

– Dnes by som si dal palacinku, poďme niekam na palacinku.

Stlačil gombík a raketa vyletela do vzduchu smerom do neznáma. Hviezdy, planéty a kométy ich sprevádzali až k cieľu ich cesty. Kozmická loď zastavila a pred nimi sa objavila planéta, akú ešte nevideli. Vyzerala ako činka, obe strany boli čierne a tyčka medzi nimi bola jasne strieborná.

Začali sa približovať k planéte, ktorá vyzerala ako činka. Mestá boli zelené a budovy mali smiešny tvar. Jednu tvorili závažia zoradené od najväčšieho po najmenšie a iná zas pripomínala fľašu. Pristáli za mestom v lese, ktorý však nebol borovicový ani smrekový, ale brokolicový.

– Povedal som palacinky, Tomáš. Prečo vidím brokolicu?

– Na čo si myslel pri stlačení gombíka?

– Na brokolicu.

Tomáš sa pousmial a spolu vykročili do brokolicového lesa. Po chvíli vyšli na cestu a začali stretávať obyvateľov planéty.

Neboli tu automobily a každý z obyvateľov jazdil na bicykli alebo bežal. Všetci boli oblečení do obtiahnutých športových úborov. Ufkajúc prebehli okolo nich dvaja bežci.

– Dobrý deň prajeme, sme tu noví. Viete nám povedať, kde nájdeme starostu tohto mesta?

– Dnes, tím, 12 posilňovňa.

– Ďakujem, ale kde nájdeme starostu tohto mesta?

– Dnes, tím, 12 posilňovňa.

Oliver siahol do vrečka, rýchlo vybral jahodové cukríky a začal ich cmúľať. Po chvíli sa opýtal znova a pán bežec odpovedal.

– Starosta býva 12 kilometrov týmto smerom, hľadajte posilňovňu.

Jahodové cukríky opäť nesklamali a Oliver s Tomášom sa vybrali hľadať starostu. Prechádzali mestom a budovy boli preplnené ľuďmi, ktorí stále cvičili.

Kliky, drepy, zdvíhali činky alebo praktizovali inú, podľa Olivera zbytočnú aktivitu. Budovy niesli názvy ako Posilňovňa u svalnatého Dávida, Triceps u Činky dokonca tam bol aj Brokolicový bar.

Konečne prišli do stredu mesta, kde na námestí stála veľká socha svalnatého muža a za ňou obrovská budova celá zo skla. Vošli dnu a po stranách stáli sochy kulturistov s ich menami. Dionýz Pravačka, Albert Svalstein alebo Ignác Svalovka. Na prízemí sa nachádzala recepcia a slečna za pultom práve držala činku a cvičila.

– 398, 399 a 400.

Činku presunula pod stôl a s úsmevom sa opýtala.

– Víтам vás u Alfonza Bicepsa, nášho starostu mesta Činkovo. Ako vám môžem pomôcť?

– Sme z planéty Zem a hľadáme dobrodružstvo.
Povedal Oliver a medveď Tomáš len pokýval súhlasne hlavou.

– Starosta Alfonz Biceps práve skončil svoj druhý tréning. Počkajte chvíľku, ohlásim vás.
Rýchlo vybehla po schodoch, netrvalo dlho a znova rýchlym behom bola späť.
– Máte 5 minút, kým pán starosta nezačne svoj tretí tréning.
Sklopila hlavu a horlivo niečo začala zapisovať.

Schody boli sklenené a na každom z nich boli rôzne nápisy: Zelenina je zdravá, Bez športu sa nedá žiť, V zdravom tele zdravý duch a mnoho ďalších.

Poschodie nepripomínalo kanceláriu, ale skôr posilňovňu. Činky po stranách, kopec prístrojov na cvičenie, laná a dokonca sa tu bol aj bazén.

– Vitajte cudzinci, moje meno je Alfonz Biceps a som starostom najväčšieho mesta športovcov na tejto strane Činkoplanéty.

– Kapitán Oliver a navigátor Tomáš. Hľadáme dobrodružstvo a dúfali sme, že nám budete vedieť pomôcť.

– Chlapci, rád by som vám pomohol, ale nestíham. Sme medzi tréningami a poobede náš čaká veľká súťaž Činkoplanéty - Činkolympiáda.

– Čo je to tá Činkolympiáda?
Opýtal sa Oliver.

– Je to deň, kedy sa najväčší športovci Činkoplanéty stretnú v jej strede na strieborných pláňach a súťažia medzi sebou. Sto najlepších je potom vybraných na špeciálnu úlohu.

– Špeciálnu úlohu? Aká je to úloha, pán Biceps.
Prehovoril Tomáš zvedavo.

– Žiaľ naša planéta sa každý rok vzdáľuje od slnka. Pokiaľ sme chceli naďalej cvičiť a žiť zdravo, museli sme niečo vymyslieť.

Naši vedci prišli na spôsob ako vzdáľovaniu zabrániť. Sto najsilnejších činkoobyvateľov každý rok spolu začne tlačiť na jednu stranu Činkoplanéty a tým ju vrátíme späť na svoje pôvodné miesto. Preto cvičíme každý deň a žijeme zdravo, aby sme mohli zachrániť Činkoplanétu.

– Môžeme Vám pomôcť! Tomáš, čo povieš?

– Pche! Pozrite sa na seba chlapci. Ste úplne slabí a bez svalov! Určite ste z planéty, kde nežijete zdravo a šport vám nič nehovorí!

– Práveže, dnes som mal na večeru brokolicu!

– To určite. Pozrite sa, takto vyzerá správne telo.
A Alfonz Biceps napol svoj biceps.

– Ak chcete vidieť ako vyzerá šport, prídte poobede na Činkolympiádu. Môžete potom o nás rozprávať na vašej planéte. Pekný deň prajem...

Otočil sa chrbtom k našim dvom kamarátom a hodil sa na zem klikovať.

Oliver a Tomáš odchádzali od starostu veľmi smutní. Veď prečo by mal každý vyzerat' ako športovec a najmä, ak je ešte dieťa. Oliver tomu nechápal. Najradšej by sadol do rakety a vrátil sa späť domov.

– Oliver, čo keby sme ostali na Činkolympiádu? Som zvedavý, ako idú tlačiť Činkoplanétu. Povedal Tomáš a usmial sa na Olivera.

Oliver prikývol a presunuli sa do rakety vyčkať do začiatku Činkolympiády.

Poobede sa všetci ľudia začali hrnúť cestou od mesta za brokolicový les. Oliver a Tomáš sa k nim pripojili, až kým neprišli na striebornú pláň.

Na jednej strane striebornej pláne boli ľudia oblečení v modrých a na opačnej v červených kombinézach. Po stranách boli stolačky (Stoličky, ktoré neboli na sedenie, ale na státie. Lebo obyvatelia Činkoplanéty aj v čase sedenia stáli a behali na mieste.) a na stoloch ich čakali džúsy zelenej farby. Ako sa Oliver dozvedel, bola to šťava z brokolicového lesa, ktorá im dodávala všetky vitamíny, ktoré telo potrebovalo. Na vyvýšenom pódiu sedela porota, ktorá udeľovala súťažiacim body a medzi nimi aj pán starosta Alfonz Biceps.

Všetci v stoji upriamili svoj zrak do stredu striebornej pláne, kde každé družstvo ukazovalo svoje športové nadanie. Ako prvý vystúpil z davu modrý občan, hodil sa na zem a začal klikovať. Po prvých sto klikoch vyšli z davu dve deti a sadli mu na chrbát. Po ďalších sto klikoch znovu, až kým nemal na chrbte 8 detí. Dav achkal a ochkal nadšením, ale s porotou to ani nehlo. Záverečné hodnotenie po tisíc klikoch bolo necelých 25 bodov. Muž sa zdvihol a sklamaný odišiel.

Hneď na jeho mieste sa objavila žena. Doniesla si lavičku a vlastné činky, ktoré začala dvíhať. Sto kíľ, uf, uf, povzdychla, keď činku zdvihla nad hlavu. Dav začal tlieškať a žena pustila činku na zem. Dvesto kíľ, uuuuf, uuuuf a činka sa znovu ocitla nad jej hlavou. Dav šalel a porota s otvorenými ústami sledovala dianie. Pác a činka dopadla na zem. Človek by si myslel, že je to vrchol vystúpenia, ale nie. Zrazu sa na činke objavilo tristo kíľ. Žena sa nadýchla, pozrela na porotu a na dav, aaaaaa uf. Činka bola nad jej hlavou a porota s davom tliekali. Oliverovi sa zdalo, že Alfonz dokonca aj plakal.

Disciplíny sa striedali a súťažiaci sa snažili ukázať to najlepšie, čo v nich je. Nakoniec porota vybrala 100 najlepších športovcov. Všetci sa zoradili, uklonili a Alfonz každému z nich odovzdal medailu v tvare činky.

– Ďakujeme za úžasný výkon, som pyšný na to, že som to mohol zažiť.

Začal Alfonz svoj príhovor. Odkášlal si a rozhovoril sa vážnym tónom.

– Žiaľ, dnes nás čaká ešte dôležitejšia úloha. Ako každý z vás vie, naša planéta sa vzdďaľuje od nášho slnka a vy všetci, ktorí ste dnes zvíťazili, nás môžete zachrániť. Dnes je naša planéta v správnom uhle, kedy je možné ju posunúť. Presuňme sa teraz k pravej strane našej Činkoplanéty. Poprosím ostatných, aby sa presunuli na tú opačnú stranu, aby sme vyvážili silu, ktorou budeme tlačiť.

Tomáš s Oliverom utekali rýchlo do kozmickej rakety. Vzlietli nad planétu a vydali sa rýchlo k štvrtej planéte napravo. Čo pán starosta nevedel bolo, že planéta, ku ktorej mierili Oliver s Tomášom mala prstenec. Túto planétu zazreli ešte pred pristátim na Činkoplanéte.

– Vysunúť hák, navigátor Tomáš.

Spod lode sa natiahol dlhý hák v tvare písmena S a smeroval dole k prstencu planéty.

– Teraz pomaly Tomáš, nechceme ho pokaziť. Dvadsať metrov doľava a štyri metre doprava. Spomal na dva kilometre. Zapnúť hák.

Navigoval Oliver sledujúc hák.

Prstenec bol zaháknutý a Oliver nasmeroval kozmickú loď späť k Činkoplanéte.

– Tomáš, vypočítaj o koľko musíme posunúť Činkoplanétu, aby sa už nikdy nevzdŕaovala.

– Počítam, kapitán. Ale ako chcete posunúť planétu?

– Použijeme prstenec ako laso a omotáme ho okolo Činkoplanéty. Potom ho potiahneme presne tam, kam potrebujeme. Ako sme na tom s výpočtami?

– Dokončené, kapitán, laso pripravené. Zachytávame planétu za 4, 3, 2 a kontakt. Zvyšujem výkon rakety.

Loďou začalo triasť a v niektorých chvíľach si Oliver myslel, že to nezvládne.

– STOP! Stiahnuť lano späť.

Skričal Oliver a Tomáš stlačil pár pestrofarebných gombíkov. Vyrazili späť k štvrtej planéte napravo a vrátili prstenec na miesto.

– Navigátor, späť k Činkoplanéte.

– Áno, pán kapitán.

Ako pristávali na Činkoplanéte, zbehlo sa okolo nich nespočetne veľa obyvateľov. Vykrikovali: Oliveéér, Tomáááš nikomu sa nevyrovnáááš a rozum dúfam máte, že sa k nám pridáte. Vystúpili z kozmickej lode a videli ako sa davom prediera Alfonz Biceps. V ruke držal fľašu brokolicového šampanského a s úsmevom na tvári mával na našich hrdinov.

– Ďakujeme vám cudzinci. Prepáčte, že som povedal, že ste slabí a bez svalov, a že vaša planéta nežije zdravo. Niekedy asi len svaly nestačia. Pripime si.

Otvoril brokolicové šampanské a nalial ho do pohárov.

– Na zdravie, na Olivera a Tomáša - našich záchrancov.

Podal poháre dobrodruhom a zdvihol ruku na prípitok.

– Brokolica, prečo som musel myslieť na brokolicu...

Pomyslel si Oliver a vypili pohár brokolicového šampanského.